

den første Uddannelsesetid, navnlig for Rytteriets Bedkommende, i $1\frac{1}{2}$ Maaned, medens der er lagt 1 Maaned til den fortsatte Tjenestetid, hvilket i Virkeligheden bliver $\frac{1}{2}$ Maanedes Afkortelse. Men det kan jeg nu overlade til det ærede Medlem for Seire og hans Venner nærmere at forsvare. De have til 2den Behandling indstillet Punkt for Punkt dels sammen med den ærede Ordfører og dels sammen med mig alle de Spørgsmaal, som det ærede Medlem paaankede, Uddannelsen, Skolevæsenet, Alt, paa de to Punkter nær, som jeg har nævnet. Nu er dette blevet til Hovedpunkter for de Herrer, da de ikke have Andet end disse Gryn. (Afbrydelse af Bernitsen). Sa, jeg vil dog sige til det ærede Medlem, at der er overordentlig lidt Princip i at holde paa Garnisonstjenesten for samtlige andre Vaaben, men være yderst angst for den for Fodfollets Bedkommende. Seg vil afvente den Tid, da de Herrer kunne føre en Hærrrevision igennem, der ophæver Garnisonstjenesten for Fodfolket. Nu have de 1400 Mand i 9 Maaned, men vort Forslag er billigere, og jeg vil sige de Herrer, at saa længe de ikke faae dette afflasket, fastholde de en forpøget Byrde for Befolkningen ogsaa i denne Henseende. Hvad dernæst Centralstolen angaar, som jeg ikke har tillagt nogen særlig Bøgt, vil jeg sige, at det for det Første er en ikke ringe Fordyrelse af Uddannelsen, og for det Andet kan jeg ikke skønne rettere end, at vil man have en omhyggelig Uddannelse af Reserverbefalingsmændene, gaar det ikke an i den halve Tid at gjøre dem til Ovelsesapparat, og det er det, de Herrer væsentlig ville. Som sagt, ved de to Punkter erkjende vi, at der er stet Indrømmelser fra det, som vi tidligere have foreslaaet, medens jeg vil indrømme, at vi have taget Noget tilbage af de andre Indrømmelser, idet de Herrer jo saa staa meget paa de mange Regimentsstabe, hvilke vi for Dieblittet have troet at kunne flette. Jeg erkjender imidlertid, at disse Indrømmelser ere ikke tilstrækkelige. Jeg erkjender det, som jeg har nævnt i min Erklæring, og jeg er overbevist om, at man ikke naaer en Hærrrevision alene med disse Indrømmelser, skjøndt de maa anses for at være absolut nødvendige. Forfaavidt jeg ellers skulde imødegaa Noget af, hvad det ærede Medlem sagde, hører det hen under et andet Afsnit af Forhandlingene.

Jeg skal nu vende mig til det, som ligger for, Dagsordenen. Fra det Dieblit, vi aabnede 1ste Behandling af denne Sag, og det ærede Medlem havde udtalt sig blot saa meget, som kan fylde nogle Spalter i Tidenden; tvivlede jeg ikke om, at det var hans Dnsse, at der heller Intet skulde komme ud af Arbejderne paa Forsvarsloven iaar. Det ærede Medlem opstillede en saadan Paastand om, hvad han havde sagt, og en saadan Forklaring af, hvad der nu staa for, at jeg ikke nærede Tvivl om, hvad hans Hensigt dermed var, og Alt, hvad der siden er foregaaet fra hans egne

Venners Side, ogsaa det interessante Skridt, at de selv stemme imod deres egne Børn, har gaaet akkurat i samme Retning, Intet at faae gjort. At Flaadeloven desuagtet slap igennem, var efter mit Skjøn over samtlige Forhold et Ufsælbighedernes Værk. Vi vide jo meget vel, at man i 2 Dage bryggede paa at faae et Forslag frem, som vilde forhindre alt Muligt; det kom i den 12te Time her ind i Salen, og da det ikke kunde accepteres af noget Thing, og dette Spørgsmaal overhovedet ikke kunde behandles for Sagens Skyld, kom der Ballen i Kæfferne, og det kunde slippe ud til den ene og til den anden Side. Det endte med et Flertal til den anden Side. Altsaa, derved skal jeg ikke opholde mig, at de ærede Medlemmer gjerne ville gaa ud af denne Samling i den Henseende, som i enhver anden, med saa lidt Udbytte som muligt. Det have de, det vil sige et vist Antal Medlemmer her i Folkethinget, anset for deres Politik paa dette og flere Omraader. Altsaa, det Spørgsmaal vedkommer ikke mig her i denne Debat, men det vedkommer mig, paa hvilken Maade man vil, at vi skulle ende denne Sag. Der er opstillet 4 Grunde, hvorfor vi skulle afslutte Debatten og Ingenting gjøre iaar. Jeg skal tage disse 4 Grunde enkeltvis. For det Første hedder det, at Regjeringen for Tiden ingen Smødefommen har viist overfor Folkethinget ved Hærens Revision. Først skal jeg da bemærke, at det forekommer mig at være en ganske befynderlig Udtalelse i de Herrer's Mund. De Herrer, som sige, at Folkethingets Lovforslag, saaledes som det blev vedtaget ved 3die Behandling, er det værste Ustyfte, der eksisterer og er i Strid med alle de Grundfætninger, som de Herrer tidligere have hævdet, — hvilket rigtig nok skuldes de Uendingsforslag, som de selv have sat ind i Loven, — og er en st Lov, den stæreste der nogeninde har ligget paa Folkethingets Bord, hvor kunne de logist bebrejde Regjeringen, at den ikke viser Smødefommen imod et saadant Forslag? Det forekommer mig, at de maa med Glemme hilse Regjeringen, fordi den ikke har viist nogen Smødefommen imod et saadant Forslag; det vilde da være logist. Men paa Grund af altsaa, at Regjeringen ogsaa holdt sig i Afstand fra dette gruelige Ustyfte, blive de strax fortrædelige paa Ustyfets Begne og bebrejde Regjeringen dens afventende, tilbageholdende Stilling. Der er fra de Herrer's Side aldeles ingen Logik deri. Det er altsaa ikke de Herrer, der skulde klage i den Henseende, men det vilde være os, der skulde klage over Regjeringens Stilling. Nu vil jeg sige, at selvfølgelig havde vi ogsaa ønsket, at Regjeringen havde kunnet tage Initiativet til Forslag, der i en væsentlig Grad vare imødefommende vort Forslag, som Thinget accepterede ved Afstemningen ved 3die Behandling, men jeg slyer ikke at udtale, at det er muligt, hvis Forhandlingen overhovedet skal fortsettes om denne Sag,